

Frelseren ut sine armer for å omfavne oss når vi virkelig omvender oss.

Han lærer oss å bli «en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning». Da vil vi bli forsonet med Gud og bli hans venner. Jeg bærer vitnesbyrd om Frelserens forsonings realitet og kraft til å rense og gjøre oss og vårt hjem hellig, idet vi streber etter å legge av oss det naturlige menneske og følge ham.

Han er «Guds lam»,⁹ han er «Den Hellige og Rettferdige»,¹⁰ «og hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste». ¹¹ I vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosiah 3:19.
2. Bible Dictionary, «Temple».
3. Lære og pakter 121:37.
4. Lære og pakter 121:41-42.
5. Mosiah 26:31.
6. *Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English Language*, 9. utg. (1996), «meek».
7. *Noah Webster's First Edition*, «humble».
8. *Noah Webster's First Edition*, «patient».
9. Johannes 1:29.
10. Apostlenes gjerninger 3:14.
11. Jesaja 9:6.

Av president Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Stolthet og prestedømmet

Stolthet er en bryter som skrur av prestedømskraft. Ydmykhet er en bryter som skrur den på.

Mine kjære brødre, takk for at dere samles over hele verden til dette prestedømsmøtet på generalkonferansen. Deres tilstedeværelse viser deres beslutning om å stå, hvor dere enn er, sammen med deres brødre som bærer det hellige prestedømme og tjene og hedre deres Herre og Forløser Jesus Kristus.

Vi ser ofte vårt liv i sammenheng med hendelser som gjør dypt inntrykk på oss. Det er mange slike hendelser i mitt liv, og en av dem fant sted i 1989, da jeg hørte en tidløs preken av president Ezra Taft Benson: «Vær på vakt mot stolthet». I innledningen kom det frem at dette var noe president Benson hadde vært opptatt av i lang tid.¹

Jeg har følt en lignende byrde de siste månedene. Ånden har tilskyndet meg til å tilføye min røst som et annet vitne om det budskap president Benson fremførte for 21 år siden.

Alle som har levd på jorden, har et flyktig, om ikke nært forhold til den synd som stolthet er. Ingen har unngått den, og få overvinner den. Da jeg fortalte min hustru at jeg skulle tale om dette, smilte hun og sa: «Det er så godt at du taler om ting som du vet så mye om.»

Andre betydninger av stolthet

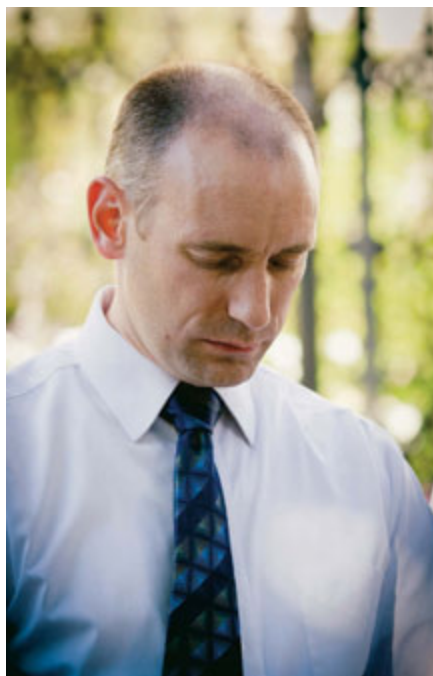
Jeg husker også en interessant bivirkning av president Bensons innflytelsesrike tale. I en periode ble det nesten tabu blant Kirkens medlemmer å si at de var «stolte» av barna sine eller landet sitt, eller at de følte «stolthet» over jobben sin. Selve ordet *stolthet* lot til å bli et utskudd i vårt ordforråd.

I Skriftene finner vi rikelig med eksempler på gode og rettferdige mennesker som gleder seg over rettferdighet og samtidig jubler over Guds godhet. Vår himmelske Fader presenterte sin elskede Sønn med ordene «i hvem jeg har velbehag».²

Alma jublet over tanken på at han kunne være «et redskap i Guds hånd».³ Apostelen Paulus roste seg over den trofasthet som Kirkens medlemmer viste.⁴ Den store misjonær Ammon roste seg for den fremgang som han og hans brødre hadde opplevd som misjonærer.⁵

Jeg tror det er forskjell på å være stolt av visse ting og å være hovmodig. Jeg er stolt av mange ting. Jeg er stolt av min hustru. Jeg er stolt av våre barn og barnebarn.

Jeg er stolt av Kirkens ungdom, og jeg jubler over hvor gode de er. Jeg er

stolt av dere, mine kjære og trofaste brødre. Jeg er stolt av å stå skulder ved skulder med dere som en bærer av Guds hellige prestedømme.

Stolthet er synd når den innebærer selvopphøyelse

Hva er så forskjellen på denne følelsen og den stolthet som president Benson kalte «den universelle synd»?⁶ Stolthet er syndig, som president Benson så minneverdig forkynte, fordi den vekker hat eller fiendskap og setter oss i opposisjon til Gud og våre medmennesker. Stolthetens kjerne er sammenligning, for selv om den ofte begynner med «Se, hvor god jeg er og hvilke store ting jeg har gjort», synes den alltid å slutte med «Derfor er jeg bedre enn deg».

Når vårt hjerte er fylt med stolthet, begår vi en alvorlig synd, for vi bryter de to store bud.⁷ Istedenfor å tilbe Gud og elske vår neste, avslører vi hva som egentlig er gjenstand for vår tilbedelse og kjærlighet – det bildet vi ser i speilet.

Stolthet er den store synd i form av selvopphøyelse. For mange er det et personlig Rameumptom, en hellig forhøyning som berettiger misunnelse, grådighet og forfengeligheit.⁸ På en måte er stolthet den opprinnelige synd, for før jorden ble skapt, felte

stolthet Lucifer, en morgenrødens sønn «som var i Faderens skjød».⁹ Hvis stolthet kan forføre en som var så dyktig og lovende som dette, skulle ikke vi også granske vår egen sjel?

Stolthet finnes i mange former

Stolthet er en dødelig kraft. Den er en portalsynd som åpner opp for en rekke andre menneskelige svakheter. Man kan faktisk godt si at enhver annen synd i bunn og grunn er en tilkjennegivelse av stolthet.

Denne synden finnes i mange former. Den får noen til å velte seg i sin egen oppfatning av egenverd, bragder, talenter, velstand eller rang. De ser disse velsignelsene som tegn på at de er «utvalgte», «overlegne» eller «mer rettferdige» enn andre. De sier: «Takk Gud for at jeg er mer spesiell enn deg.» Sentralt står ønsket om å bli beundret eller misunnet. Synden består i selvforherligelse.

For andre går stolthet over i misunnelse. De skuler bittert på dem som har bedre stillinger, flere talenter eller flottere eiendeler enn dem selv. De prøver å såre, forkleine eller rive ned andre i et misforstått og uverdigg forsøk på selvopphøyelse. Når personer de misunner, feiler eller lider, jubler de i hemmelighet.

Sportens laboratorium

Det finnes kanskje ikke noe bedre laboratorium for å observere stolthet enn i sportsverdenen. Jeg har alltid likt å delta i og være tilstede på sportsarrangementer. Men jeg må innrømme at mangelen på høflighet innen sport iblant er pinlig. Hvordan kan mennesker som vanligvis er så snille og medfølende, være så intolerante og hatefulle overfor motspillerne og tilhengerne deres?

Jeg har sett sportstillhengere rakke ned på og demonisere sine rivaler. De

leter etter enhver svakhet og overdri- ver den. De rettferdiggjør sitt hat med brede generaliseringer og bruker dem på alle som er forbundet med det andre laget. Når motstanderen rammes av uhell, fryder de seg.

Brødre, vi ser dessverre i dag altfor ofte den samme holdningen og adferden smitte over på den offentlige debatt om politikk, etnisitet og religion.

Mine kjære brødre i prestedømmet, mine kjære meddisipler av den milde Kristus, skulle vi ikke forvente mer av oss selv? Som prestedømsbærere må vi forstå at alle Guds barn er på samme lag. Vårt lag er menneskenes brorskap. Dette jordeliv er vår idrettsplass. Vårt mål er å lære å elske Gud og vise våre medmennesker den samme kjærlighet. Vi er her for å leve ifølge hans lov og bygge opp Guds rike. Vi er her for å styrke, oppbygge, behandle rettferdig og oppmuntre alle vår himmelske Faders barn.

Vi må ikke inhalere

Da jeg ble kalt som generalautoritet, ble jeg velsignet med å bli undervist av mange av de eldre Brødrene i Kirken. En dag hadde jeg gleden av å kjøre president James E. Faust til en stavskonferanse. Under kjøreturen tok president Faust seg tid til å lære meg noen viktige prinsipper angående mitt oppdrag. Han forklarte også hvor elskverdige Kirkens medlemmer er, spesielt mot generalautoriteter. Han sa: «De vil være svært vennlige mot deg. De vil si fine ting om deg.» Han lo litt, og så sa han: «Dieter, vær takknemlig for dette. Men du må aldri inhalere det.»

Dette er en god regel for oss alle, brødre, i ethvert kall eller enhver situasjon. Vi kan være takknemlige for helse, velstand, eiendeler eller stilling, men når vi begynner å inhalere det

– når vi blir besatt av vår status, når vi fokuserer på vår egen betydning, makt eller anseelse, når vi dveler ved vårt offentlige image og tror på våre egne avisutklipp – det er da problemene begynner, det er da stoltheten begynner å forderve.

Det finnes mange advarsler mot stolthet i Skriftene: «Hovmot volder bare trette, men hos dem som tar imot råd, er det visdom.»¹⁰

Apostelen Peter advarte og sa at «Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde».¹¹ Mormon forklarte: «Ingen er antagelig for Gud unntatt den som er saktmodig og ydmyk av hjertet.»¹² Herren velger bevisst «det som er svakt i verden ... for å gjøre det sterke til skamme».¹³ Herren gjør dette for å vise sin hånd i sitt verk, så vi ikke skal «sette [vår] lit til kjøds arm».¹⁴

Vi er vår Herre og Frelser Jesu Kristi tjenere. Vi mottar ikke prestedømmet for at vi skal bli hyllet og sole oss i anerkjennelse. Vi er her for å brette opp ermene og arbeide. Det er ingen ordinær oppgave vi deltar i. Vi er kalt til å forberede verden for vår Herre og Frelser Jesu Kristi komme. Vi søker ikke vår egen ære, men gir prisen og æren til Gud. Vi vet at det bidrag vi selv kan yte, er lite. Ikke desto mindre, hvis vi utøver prestedømmets kraft i rettferdighet, kan Gud utføre et stort og vidunderlig verk gjennom våre anstrengelser. Vi må lære, slik Moses gjorde, at «mennesket er intet»¹⁵ av seg selv, men at «alt er mulig for Gud».¹⁶

Jesu Kristus er det fullkomne eksempel på ydmykhet

I dette, som i alt annet, er Jesus Kristus vårt fullkomne eksempel. Mens Lucifer prøvde å endre Faderens frelsesplan og få æren selv, sa Frelseren: «Fader, din vilje skje, og herligheten være din evindelig.»¹⁷ Til tross for sine

fantastiske evner og prestasjoner, var alltid Frelseren saktmodig og ydmyk.

Brødre, vi bærer «Det hellige prestedømme etter Guds Sønnns orden».¹⁸ Det er den kraft Gud har gitt mennesker på jorden til å handle på hans vegne. For å utøve hans kraft, må vi strebe etter å bli Frelseren lik. Dette innebærer at vi i alle ting søker å gjøre

Faderens vilje, akkurat slik Frelseren gjorde.¹⁹ Det innebærer at vi gir all ære til Faderen, akkurat som Frelseren gjorde.²⁰ Det innebærer at vi glemmer oss selv i tjeneste for andre, slik Frelseren gjorde.

Stolthet er en bryter som skruer av prestedømskraft.²¹ Ydmykhet er en bryter som skruer den på.

Vær ydmyk og full av kjærlighet

Hvordan overvinner vi så denne stolthet, som er så utbredt og så skadelig? Hvordan kan vi bli mer ydmyke?

Det er nesten umulig å være opp-løftet i stolthet når vårt hjerte er fylt av nestekjærlighet. «Ingen kan hjelpe til med dette arbeidet med mindre han er ydmyk og full av kjærlighet.»²² Når vi ser verden rundt oss gjennom Kristi rene kjærlighets linse, begynner vi å forstå ydmykhet.

Noen tror at ydmykhet handler om å rakke ned på seg selv. Ydmykhet innebærer ikke å overbevise oss selv om at vi er udugelige, betydningsløse eller av liten verdi. Heller ikke innebærer det å benekte eller holde tilbake de talenter Gud har gitt oss. Vi finner ikke ydmykhet ved å *se ned på* oss selv. Vi finner ydmykhet ved å *se mindre på* oss selv. Den kommer når vi utfører vårt arbeid med tanke på å tjene Gud og våre medmennesker.

Ydmykhet retter vår oppmerksomhet og kjærlighet mot andre og mot vår himmelske Faders hensikter. Stolthet gjør det motsatte. Stolthet henter energi og styrke fra egoismens dype brønner. Så snart vi slutter å fokusere på oss selv og glemmer oss selv i tjeneste, begynner vår stolthet å avta og dø.

Mine kjære brødre, det er så mange som er i nød, og som vi kan tenke på istedenfor på oss selv. Og glem for all del ikke deres egen familie, deres egen hustru. Det er så mange måter å tjene på. Vi har ikke tid til å bli selvopptatt.

Jeg hadde en gang en penn jeg likte å bruke under min karriere som flykaptein. Bare ved å vri på skaftet, kunne jeg velge en av fire farger. Pennen klagde ikke når jeg ønsket å bruke rødt blekk istedenfor blått. Den sa ikke: «Jeg vil helst ikke skrive etter kl. 22, i tett tåke eller i store høyder.» Pennen sa ikke: «Bruk meg bare til viktige dokumenter, ikke til hverdagslige oppgaver.» Med den største driftssikkerhet utførte den enhver oppgave jeg trengte, uansett hvor viktig eller ubetydelig. Den var alltid beredt til å tjene.

På lignende vis er vi redskaper i Guds hånd. Når vi har hjertet på rett plass, klager vi ikke over at vår tildelte oppgave er uverdige våre evner. Vi utfører med glede den tjeneste vi blir bedt om. Når vi gjør dette, kan Herren bruke oss på måter som overgår vår fatteevne til å utføre sitt verk.

La meg avslutte med et utdrag fra president Ezra Taft Bensons inspirerte budskap for 21 år siden:

«Stolthet er Sions store anstøtssten.

Vi må rense vårt indre kar ved å overvinne stolthet...²³

Vi må underkaste oss "Den Hellige Ånds tilskyndelser", fjerne det stolte, "naturlige menneske", bli "en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning" og bli "som et barn, lydige, saktmodige, ydmyke"...²⁴

Gud vil ha et ydmykt folk... "Vel-signet er de som ydmyker seg uten å være tvunget til å være ydmyke"...²⁵

La oss velge å være ydmyke. Vi kan klare det. Det vet jeg vi kan.»²⁶

Mine kjære brødre, la oss følge vår Frelsers eksempel og anstrenge oss for å tjene istedenfor å søke menneskers heder og ære. Jeg ber om at vi må gjenkjenne og rykke opp urettferdig stolthet i vårt hjerte og erstatte den med «rettferdighet, gudsfrykt, tro, kjærlighet, tålmodighet [og] mildhet».²⁷ I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Ezra Taft Benson: «Vær på vakt mot stolthet», *Lys over Norge*, juli 1989, 3.
2. 3 Nephi 11:7.
3. Alma 29:9.
4. Se 2 Tessalonikerbrev 1:4.
5. Se Alma 26.
6. Ezra Taft Benson, *Lys over Norge*, juli 1989, 3.
7. Se Matteus 22:36-40.
8. Se Alma 31:21.
9. Lære og pakter 76:25.
10. Ordspråkene 13:10.
11. 1 Peter 5:5.
12. Moroni 7:44.
13. 1 Korinterbrev 1:27.
14. Lære og pakter 1:19.
15. Moses 1:10.
16. Matteus 19:26.
17. Se Moses 4:1-2.
18. Lære og pakter 107:3.
19. Se Johannes 8:28-29.
20. Se Johannes 17:4.
21. Se Lære og pakter 121:34-37.
22. Lære og pakter 12:8.
23. Se Alma 6:2-4; Matteus 23:25-26.
24. Mosiah 3:19; se også Alma 13:28.
25. Alma 32:16.
26. Ezra Taft Benson, *Lys over Norge*, juli 1989, 3.
27. 1 Timoteus 6:11.